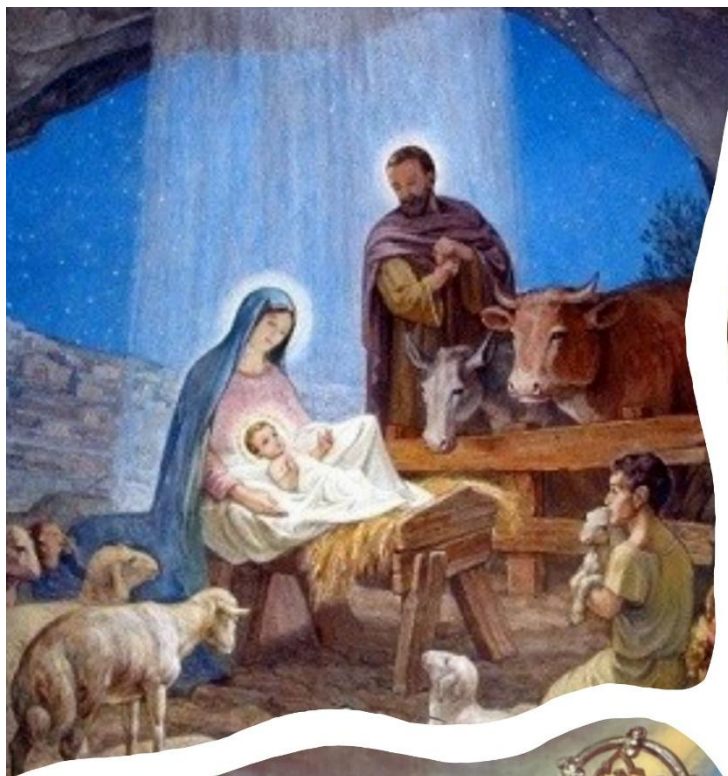

MAGNIFICAT

Miesięcznik Parafii pw. Matki Bożej Nieustającej Pomocy w Pelkiniach-Wygarkach

www.wygarki.przemyska.pl

Grudzień 2025 Nr 2

Słowo duszpasterza

„Wśród nocnej ciszy głos się rozchodzi,
Wstańcie pasterze, Bóg się wam rodzi!
Czym prędzej się wybierajcie,
Do Betlejem pospieszajcie, przywitać Pana”.

Słowami tej polskiej kolędy, ułożonej na przełomie XVIII i XIX w., zapraszam wszystkich moich parafian do lektury Bożonarodzeniowego numeru naszej gazetki. Po długiej przerwie, ukazuje się ona ponownie, w nowej formie, dzięki współpracy wielu osób zgromadzonych w grupie redakcyjnej.

Tytuł naszej gazetki *Magnificat* wskazuje na maryjny wymiar naszej parafii, której patronką jest Matka Boża Nieustającej Pomocy. To ona prowadzi nas do spotkania z Panem Jezusem i to dzięki niej poznajemy Go coraz lepiej i uczymy się jak kochać Go coraz dojrzej. Nie może więc brakować Maryi także w naszej gazetce, której celem jest integrowanie naszej społeczności wokół Chrystusa, działającego w swoim Kościele.

Bardzo się cieszę, że wiele osób włączyło się w redagowanie tej gazetki. Są wśród nas czynni i emerytowani nauczyciele, studenci oraz uczniowie szkół podstawowych. To ludzie należący do naszej wspólnoty parafialnej, których spotykamy w kościele, a może i w sąsiedztwie. To jedni z nas. Redagując tę gazetkę chcą się podzielić z nami swoją wrażliwością, umiejętnością przekazywania myśli i spostrzeżeń, które i dla nas mogą stać się źródłem inspiracji oraz ubogacenia intelektualnego i duchowego.

Korzystając z okazji pragnę złożyć wszystkim moim parafianom i gościom życzenia Bożonarodzeniowe.

Moi drodzy! Życzę Wam, aby Zbawiciel, oczekiwany przez Was w okresie Adwentu, rodził się nieustannie w Waszych myślach i sercach, tak, by Go coraz lepiej poznawać i kochać. Pozwólcie Bożej Dziecinie pociągnąć się siłą Jego prawdy i łaski. Niech wartościami duchowymi płynącymi z betlejemskiej oazy będą napełnione Wasze serca, domy i sąsiedzkie relacje. Niech Pan Jezus pozwoli Wam odkryć swoją obecność szczególnie we wspólnocie parafialnej, szczególnie w momencie sprawowanej Mszy św. zupełnie tak jak głoszą słowa kolędy:

„I my czekamy na Ciebie, Pana,
A skoro przyjdiesz na głos kapłana,
Padniemy na twarz przed Tobą,
Wierząc, żeś jest pod osobą chleba i wina”.

Zdrowych, rodzinnych Świąt Bożego Narodzenia i błogosławionego Nowego Roku życzę Wam z całego serca.

Ks. proboszcz Bogusław Gut

W domu Słowa Bożego

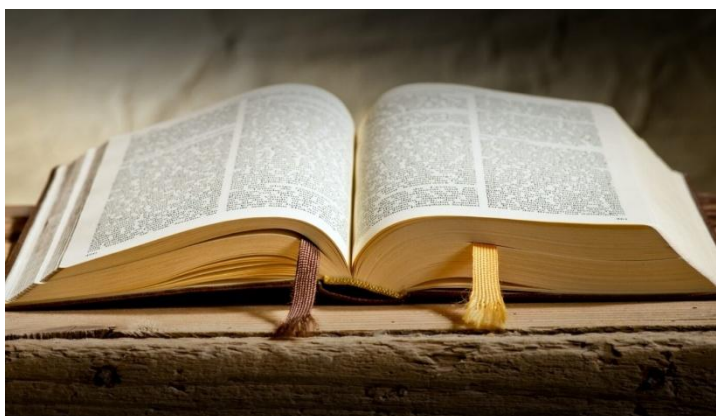
Pismo Święte – Biblia – Księgi Święte

Biblia, zwana również Pismem Świętym lub Księgami Świętymi jest jednym z najważniejszych dzieł w historii ludzkości. To nie tylko księga religijna, lecz także fundament duchowości, moralności i kultury zachodu. Od wieków towarzyszy człowiekowi prowadząc go w jego relacji z Bogiem, pokazując sens życia i ucząc właściwych postaw wobec świata i innych ludzi. Jej niezwykłość polega na tym, że łączy w sobie bogactwo treści, głęboką mądrość i ponadczasowe przesłanie, które pozostaje aktualne niezależnie od epoki, w której jest czytane.

Słowo „Biblia” pochodzi z języka greckiego i oznacza „księgi”. Nie jest to przypadek, ponieważ Pismo Święte jest zbiorem wielu ksiąg różnym charakterze. Powstawały one na przestrzeni wieków. Ich autorzy żyli w różnych miejscach, mówili różnymi językami (hebrajskim, aramejskim i greką), reprezentowali odmienne środowiska i epoki. Mimo to wszystkie te teksty tworzą spójną całość, ponieważ – jak wierzą chrześcijanie zostały napisane pod natchnieniem Ducha Świętego. Oznacza to, że Bóg posłużył się ludzkimi autorami, aby przekazać swoje przesłanie ludzkości. W następstwie tego, to słowo, które owi ludzie napisali, chrześcijanie uznają za słowo samego Boga.

Biblia dzieli się na dwie główne części: Stary Testament i Nowy Testament.

Stary Testament opowiada o historii Narodu Wybranego – Izraela. Zawiera opowieść o stworzeniu świata, dzieje patriarchów, historię Mojżesza, królów Izraela oraz nauczanie proroków. Znajdują się w nim również psalmy, przypowieści i teksty mądrościowe. Najważniejszym przesłaniem tej części Biblii jest wiara w jednego Boga i oczekiwanie na przyjście Mesjasza.

Nowy Testament koncentruje się na osobie Jezusa Chrystusa. Zawiera cztery Ewangelie opisujące jego życie, działalność, cudowne znaki, śmierć i zmartwychwstanie. Dzieje Apostolskie przedstawiają początki Kościoła, a Listy Apostołów przekazują naukę o wierze i zasadach chrześcijańskiego życia. Ostatnia księga Apokalipsa – ukazuje zwycięstwo dobra nad złem i nadzieję na życie wieczne.

Biblia jest bardzo różnorodna literacko. Obejmuje opowiadania, modlitwy, pieśni, proroctwa, prawa, listy i przypowieści. Dzięki tej różnorodności każdy czytelnik może znaleźć w niej coś dla siebie – pocieszenie, odpowiedzi na pytania życiowe, moralne wskazówki czy duchowe wsparcie.

Księgi Święte mają ogromne znaczenie religijne. Są podstawą modlitwy i liturgii, stanowią fundament wiary oraz wskazują, jak żyć zgodnie z Bożymi przykazaniami. Pismo Święte jest odczytywane podczas każdej mszy świętej i jest źródłem wielu modlitw.

Biblia ma ogromne znaczenie także poza religią. Wywarła wpływ na kulturę, sztukę, literaturę i język. Wiele obrazów, rzeźb, utworów muzycznych czy powieści odwołuje się do wydarzeń lub postaci biblijnych. W języku potocznym używamy wielu wyrażen pochodzących z Biblii, np. „hiobowe wieści”, „manna z nieba”, „zakazany owoc” czy „salomonowa mądrość”.

Podsumowując, Biblia jest wyjątkowym zbiorem ksiąg, który przez tysiące lat kształtował duchowość i kulturę wielu narodów. Uczy, jak kochać Boga i ludzi, jak żyć w prawdzie i jak unikać zła. Dlatego Pismo Święte pozostaje najważniejszą księgą chrześcijan i jednym z najtrwalszych fundamentów naszej cywilizacji.

Opracowała: Halina Janas

Zrozumieć, by pokochać Liturgię

Święte Znaki – Kościół

Słowo „kościół” oznacza zarówno budowlę, jak i wspólnotę wiernych. Od początku nazywano tak miejsca, w których chrześcijanie gromadzą się na Eucharystii, sakramentach i osobistej modlitwie. Cytując słowa budowniczego gotyckiej katedry występującego w dramacie francuskiego poety Paula Claudela pod tytułem „Zwiastowanie”:

„Istnieją świątynie, które są jak przepaść. Inne znowu jak buchające żarem piece, a w końcu i takie, których misterna konstrukcja zda się rozbrzmiewać dźwiękiem pod dotykiem palców”.

Pierwsze kościoły powstawały w ukryciu, dziś jednak spotyka się je zarówno wśród miejskiej zabudowy, jak i w centralnych punktach wsi czy na wzniesieniach. Podkreśla to publiczny charakter wiary, która nie jest jedynie sprawą prywatną.

Kościół są budowlami konsekrowanymi, wyłączonymi z powszechnego użytku. W latach sześćdziesiątych chciano zrezygnować z tej zasady i w miejsce pomieszczeń sakralnych, próbowano wznosić także wieloużytkowe. Znosząc jednak granice pomiędzy tym co „świeckie”, a tym co „święte” pominięto tym samym fundamentalną zasadę: człowiek nie potrafi żyć i realizować się w jednym pomieszczeniu, lecz potrzebuje żonglować między pracą, a wypoczynkiem, modlitwą, a rozrywką.

Dziś ponownie wznosi się kościoły służące jedynie funkcjom liturgicznym. Nie da się jednak zaprzeczyć, że wciąż istnieje nowoczesny trend zmierzający do tego, aby zamienić świątynie w sale koncertowe. Przy odrobinie dobrej woli można jednak koncert muzyki poważnej zamienić w pełną skupienia ceremonię.

Istota kościoła objawia się szczególnie podczas jego konsekracji. W czasie rytu oczyszczenia pokrapia się wodą święconą wiernych i ściany świątyni. Po namaszczeniu ołtarza namaszcza się również dwanaście miejsc na ścianach, symbolizujących Dwunastu Apostołów. Następnie okadza się wnętrze, ołtarz i zgromadzonych, a na zakończenie zapala wszystkie światła.

Prawdziwie wierzący chrześcijanin postrzega swoje życie jako pielgrzymkę ku Bogu. W tym kontekście kościoły są przystaniami na drodze do Boga, gdzie człowiek może się zatrzymać, aby posilić się poprzez słowo i sakrament.

Opracował: Maciej Środek

Spotkanie ze Świętym

Święty Mikołaj

Wielu z nas wyobraża sobie świętego Mikołaja jako starszego pana z wąsami i brodą, ubranego w czerwony płaszcz i charakterystyczną czapkę, który jedzie na saniach ciągniętych przez renifery i wiezie prezenty. A jaka jest prawda o prawdziwym świętym Mikołaju?

Otóż według dostępnych legend i przekazów nie ma On nic wspólnego z opisanym wyżej wyglądem, z reniferami i Finlandią. Chodzi o świętego Mikołaja – biskupa i cudotwórcę, który pochodzi z antycznej Miry (obecnie Turcja), gdzie panuje ciepły, śródziemnomorski klimat. Urodził się około 270 roku w Katarze koło Miry. Jego rodzice Teofan i Nonna, albo według innych relacji Epifanio i Joanna długo nie mieli potomstwa, którego bardzo pragnęli. Oboje gorliwą modlitwą, postem i jałmużną wyprosili jedyne go syna, którym był właśnie Mikołaj z Miry i uznali to za cud. Jego historia od początku była niezwykła. Chłopiec już jako małe dziecko dużo modlił się i pomagał bliźnim. Był młodzieńcem, gdy panująca zaraza zabrała mu rodziców, a On mimo bliskiego kontaktu z chorymi pozostawał zdrowy i ciągle pomagał. Odziedziczył duży majątek.

Jego wuj – ówczesny biskup Miry widząc powołanie u młodego Mikołaja wyświęcił Go na kapłana. Później Mikołaj w cudowny sposób został biskupem. Po śmierci wuja dostojnicy kościoła w trakcie wyboru nowego biskupa doznali objawienia, w którym usłyszeli, że nowym biskupem zostanie ten, który pierwszy rano przekroczy próg kościoła. Mikołaj wracał wczesnym rankiem z pielgrzymki i wszedł pierwszy do świątyni, aby

pomodlić się. W taki sposób został biskupem Miry.

Dostępne źródła podają, że Święty uczestniczył w Pierwszym Soborze Powszechnym w Nicei (obecnie Turcja) w roku 325, gdzie ustalone zostało Credo nicejsko – konstantynopolitańskie (wyznanie wiary), które odmawiamy podczas mszy świętych. Zwróćmy uwagę, że w tym roku obchodzona jest tysiąc siedemsetna rocznica tego Soboru. Papież Leon XIV z tej okazji podczas swojej pielgrzymki do Turcji, odwiedził Iznik (dawną Niceę), gdzie przy szczątkach bazyliki św. Neofita z IV wieku, wynurzonych z Jeziora Iznik w wyniku obniżenia poziomu wód, wziął udział w modlitwie ekumenicznej.

Święty Mikołaj z Miry zmarł 6 grudnia między rokiem 342, a 352 i dlatego w tym dniu obchodzimy dzień świętego Mikołaja.

Jego relikwie znajdowały się w Myrze do roku 1087. Kiedy tereny te opanowali Turcy, włoscy marynarze przenieśli je do miasta Bari we Włoszech i tam znajduje się grób świętego Mikołaja (dlatego czasem słyszymy Mikołaj z Bari).

Biskup z Miry już za życia dokonywał cudów. Jednym z nich był „cud zboża”. Kiedy w Myrze zapanowała klęska głodu, Mikołaj udał się do portu, gdzie przed burzą schroniły się statki z pszenicą. W zamian za obietnicę bezpiecznego dotarcia do domu otrzymał część ładunku zboża. Kiedy statki dopłynęły do Konstantynopola stwierdzono, że ilość zboża nie zmniejszyła się. Inne cuda to np. uratowanie marynarzy w czasie sztormu, uratowanie żołnierzy przed ścięciem i inne. Jednym z cudów po śmierci Mikołaja były dwa źródła

wypływające z Jego grobowca: jedno źródło wody, a drugie źródło oliwy. Jeszcze inny cud po śmierci to „Święta Manna” – pachnący olejek wydobywający się z kości biskupa. Do dziś olejek ten jest zbierany z sarkofagu 9 maja każdego roku. Po rozcieńczeniu rozdawany jest pielgrzymom jako relikwie świętego Mikołaja.

Teodor Baltazar Stachowicz – „Św. Mikołaj”

W jaki sposób Biskup z Miry stał się symbolem prezentów i dobroczynności? Święty, majątek po rodzicach przeznaczał dla potrzebujących. Jedną z legend podaje, że przez okno domu ubogiej rodziny wrzucił worek pieniędzy, które rozsypały się i niektóre monety

wpadły do suszących się przy palenisku skarpet i butów co kojarzy się nam z dzisiejszymi prezentami. W nocy, tak by nikt go nie widział, kładł na parapetach uchylonych okien pieniądze, słodczyce i inne prezenty. Często pomagał panienkom, które nie miały posagu i nie mogły wyjść za mąż. Przez okno jednego domu, gdzie mieszkały trzy panny bez posagu wrzucił trzy bryły złota i tak zapewnił im ślubną wyprawę.

W najdawniejszych czasach na starych obrazach Mikołaj z Miry przedstawiany był z gołą głową, w jednej ręce trzymał księgę, a drugą błogosławił. Często też trzyma w rękach trzy złote kule jako symbol tych trzech brył złota, które ofiarował pannom. Nowsze obrazy pokazują Mikołaja w stroju biskupim z okryciem głowy zwanym mitrą i pastorałem jako symbolem władzy biskupiej.

Popularność świętego Mikołaja ciągle rosła. Powstało wiele obrazów, rzeźb i ikon, wydano nawet znaczki pocztowe z wizerunkiem Świętego. W Polsce jest 327 kościołów pod wezwaniem Świętego Mikołaja. Symbolizuje On świąteczną radość, hojność i życzliwość. Jest patronem dzieci, panien na wydaniu, piekarzy, kupców, żeglarzy, podróżnych, studentów i wielu innych. Jest również patronem miast np. Bydgoszczy i Elbląga.

Imię Mikołaj pochodzi z greckiego Nikolas co oznacza nika – „zwycięstwo”; laos – „lud” inaczej „zwycięstwo ludu” albo „ten który zwyciężył dla ludu”.

Warto poznać postać prawdziwego świętego Mikołaja z Miry – Biskupa i modlić się za jego wstawiennictwem.

Opracowała: Janina Matusz

Zwyczaje – obyczaje – tradycja

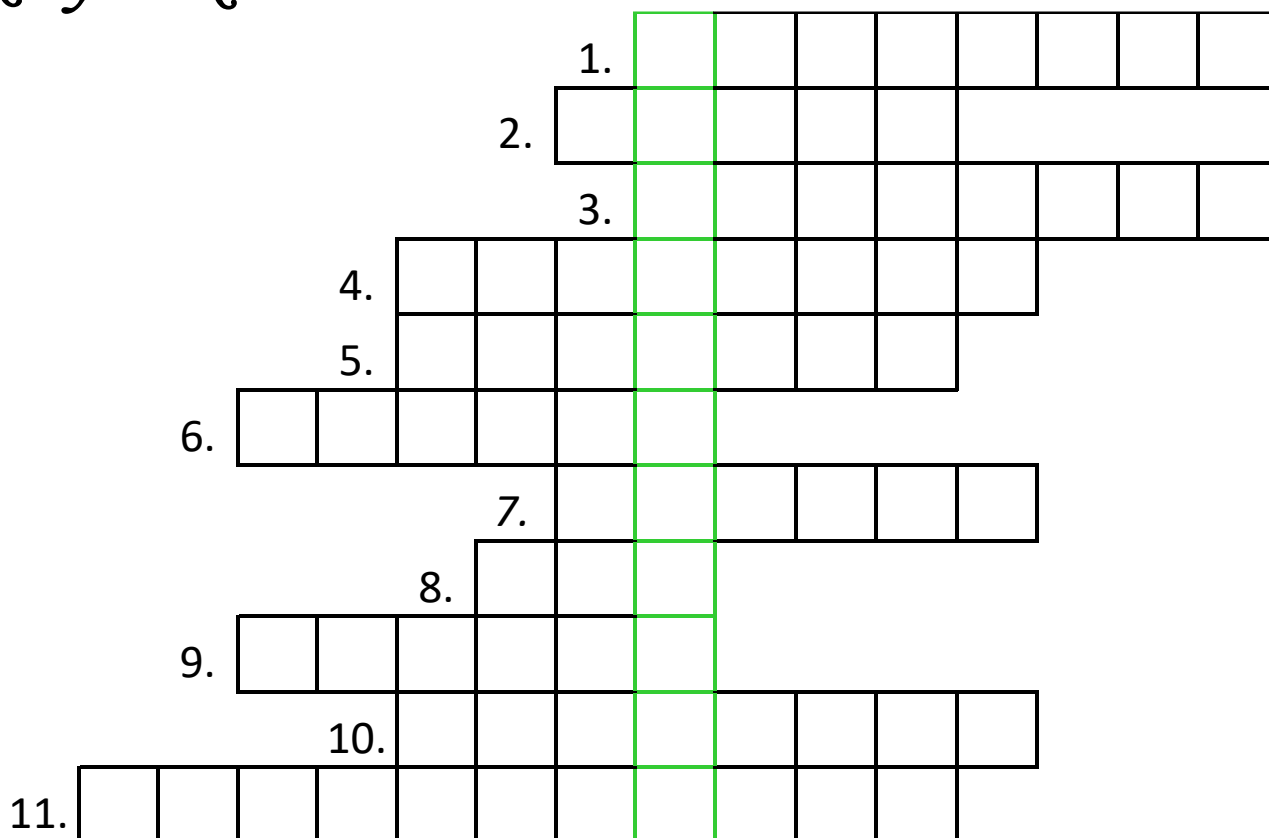
Boże Narodzenie – święta pełne symboli i ciekawostek

Boże Narodzenie to czas radości i spotkań przy wigilijnym stole, ale też niezwykłych tradycji. Choć dziś trudno wyobrazić sobie święta bez choinki, warto wiedzieć, że w Polsce pojawiła się dopiero w XIX wieku. Wcześniej pod sufitem wieszano podłaźniczki – gałązki świerku lub jodły ozdobione jabłkami i orzechami. Dzielenie się opłatkiem to zwyczaj wyjątkowy, praktykowany niemal wyłącznie w Polsce i na Litwie. Symbolizuje przebaczenie i jedność. Z kolei 12 potraw na stole nawiązuje do liczby apostołów, a sianko pod obrusem przypomina o betlejemskim żłóbku. Najstarsza kolęda powstała już w IV wieku, a w Polsce szczególne miejsce zajmuje „Bóg się rodzi” z XVIII wieku. Pierwsza kartka świąteczna została wysłana w Anglii w 1843 roku – dziś rozsyła się ich miliardy. A postać św. Mikołaja wywodzi się od biskupa z Miry, który w IV wieku pomagał ubogim. Zanim jednak nadejdzie Wigilia, przeżywamy przez cztery tygodnie Adwent, jest to czas przygotowania do narodzin Chrystusa. To okres radosnego oczekiwania, ale też refleksji i pracy nad sobą. W wielu domach pojawia się wieniec adwentowy z czterema świecami, a w kościołach odbywają się Roraty – poranne Msze święte odprawiane przy blasku lampionów. Święta Bożego Narodzenia to nie tylko piękna liturgia i rodzinne spotkania, ale także bogactwo tradycji. Adwent przypomina nam, że radość z narodzin Jezusa poprzedza czas oczekiwania i przygotowania. A wszystkie zwyczaje – od opłatka po kolędy – prowadzą nas do tego, co w świętach najważniejsze: centrum Bożego Narodzenia jest wspólnota serc, jedność i miłość, którą przynosi Chrystus.

Opracowała: Sara Oziębło

Krzyżówka

1. Miasto narodzin Pana Jezusa
2. Opiekun Świętej Rodziny
3. Miesiąc Adwentu i Świąt Bożego Narodzenia
4. Liturgia rozpoczynająca święta Bożego Narodzenia
5. Towarzysz podróży Maryji i Józefa do Betlejem
6. ... Mikołaj
7. Msza adwentowa odprawiana o świcie
8. Truchleje w kolędzie
9. Pieśń Bożonarodzeniowa
10. Zupa na stole wigilijnym
11. Święty, który zapoczątkował tradycję szopek bożonarodzeniowych

Opracowała: Patrycja Oziębło

Zupa kwas z grzybami

Od kiedy pamiętam w mojej rodzinie najpyszniejszym daniem wigilijnym była zupa gotowana na bazie wywaru z jarzyn i soku z kiszonej kapusty, oraz grzybów suszonych gotowanych z pokrojoną w kostkę cebulę. W niektórych regionach Polski podawana była też z ugotowaną na sypko kaszą jęczmienną lub kaszą gryczaną niepaloną.

Przepis

Dzień wcześniej namoczyć grzyby suszone (około 10dkg) w letniej wodzie i zostawić na całą noc. Na drugi dzień odcedzić wodę dodać pokrojoną w kostkę cebulę zalać letnią wodą i gotować do miękkości.

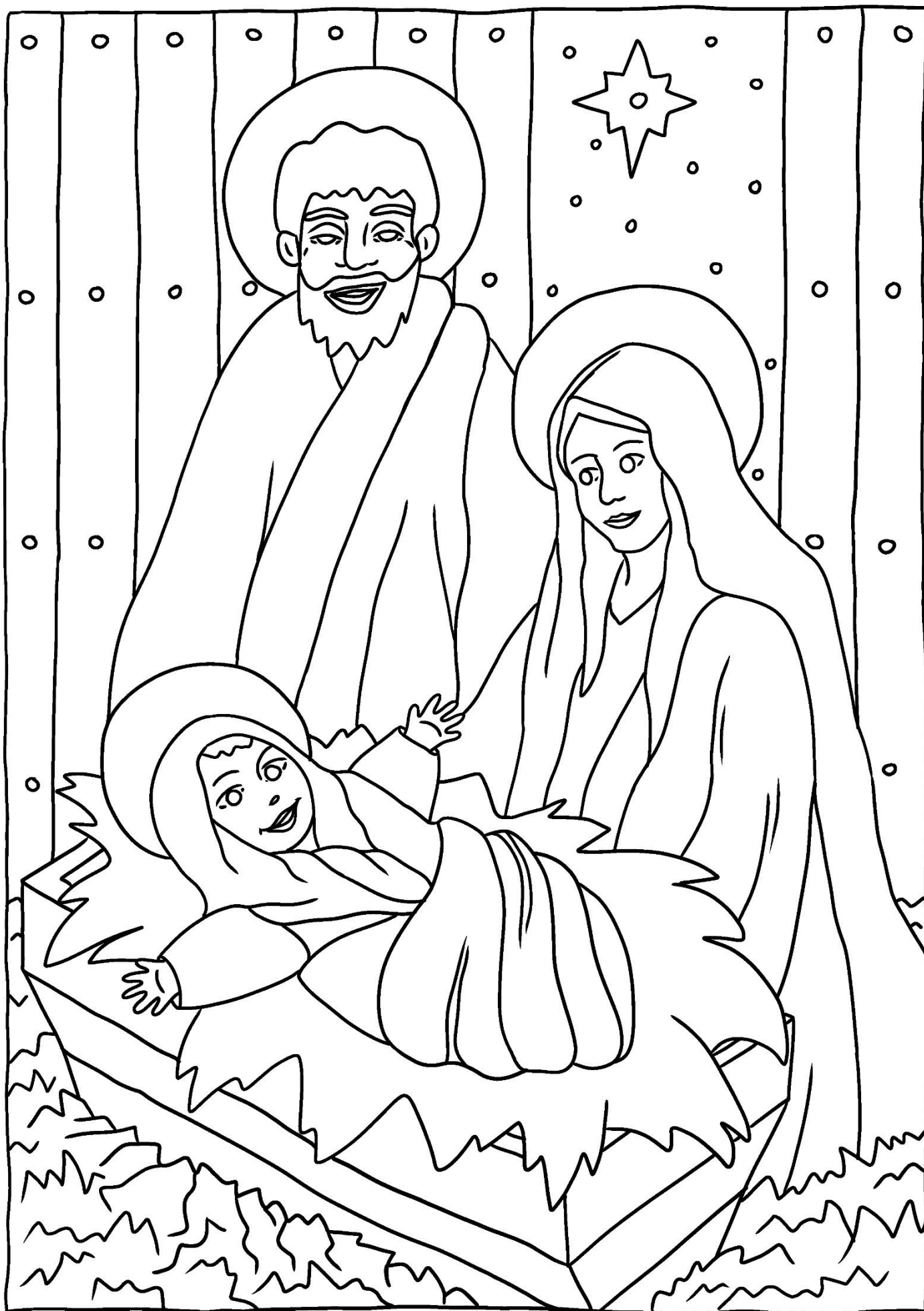
W tym samym czasie nalewamy do garnka wcześniej przygotowany bulion warzywny około 1,5-2,0 litra. Możemy użyć bulionu ze słoika. Jeśli ktoś woli może być też bulion warzywno - mięsny. Do gotującego się bulionu wlewamy około pół litry soku z kapusty, który uzyskamy z gotowania kapusty do pierogów lub innej potrawy. Woda z obgotowanej kapusty jest właśnie tym kwasem. Jeśli zupa jest za kwaśna nie należy się tym martwić. Będzie do niej dodana jeszcze śmietana 18% z łyżką mąki rozkłóconej w małej ilości wody, by trochę zagęścić zupę oraz grzyby z wodą, w której się gotowały. Natomiast jeśli zupa jest za mało wyrazista dodajemy jeszcze trochę kwasu (może być nie ugotowany tylko odcisnięty z kapusty. Na samym końcu dodajemy śmietanę z mąką i lekko zagotowujemy. Nie może mocno kipieć. Ja nieraz dodaję też troszkę mleka by złagodzić ostrość zupy. U mnie w domu kwas jest jedzony ze słodką bułką, która zawsze pieczemy na każde święta.

Smacznego.

Przepis od: Anna Kamińska

Kącik dla najmłodszych

Parafia

Tytuł: Parafia rzymskokatolicka pw. Matki Bożej Nieustającej Pomocy

Adres:

Pełkinie 305 A,
37-500 Jarosław

Email: parafiawygarki@gmail.com

Strona internetowa parafii: wygarki.przemyska.pl

Strona internetowa parafii jest obecna na portalu facebook

Pracownicy parafii

Ksiądz proboszcz: ks. dr Bogusław Gut – wicedziekan dekanatu Jarosław I

Organistka: s. Izabela Majchrowicz, tel. 16 622 40 70

Zakrystianka: s. Krystyna Kulpa, tel. 16 622 40 70

Kancelaria parafialna

Kancelaria parafialna jest czynna od poniedziałku do soboty, pół godziny po Mszy św. Kancelaria jest nieczynna w niedziele i święta.

Sakramenty św.

Msze św. w dni powszednie sprawowane są wg godziny zamieszczonej w ogłoszeniach duszpasterskich.

Msze św. w niedziele sprawowane są o godz.: 08:00 i 11:00.

Sakrament pokuty i pojednania sprawowany jest codziennie pół godziny przed Mszą św.

Wizyta sakramentalna u chorych odbywa się w pierwszy piątek miesiąca wg ogłoszeń duszpasterskich.

Dom Sióstr Służebniczek Starowiejskich

Na terenie parafii mieszkają i posługują Siostry Służebniczki Najświętszej Maryi Panny Niepokalanie Poczętej.

Siostry:

s. Józefa Rebuś – siostra przełożona

s. Izabela Majchrowicz

s. Krystyna Kulpa

Dane kontaktowe:

Pełkinie 305,
37-500 Jarosław
Tel. 16 622 40 70

„Magnificat”. Czasopismo parafii pw. Matki Bożej Nieustającej Pomocy
w Pełkiniach-Wygarkach.

Redaktor naczelny: ks. Bogusław Gut

Skład i łamanie tekstu: Paulina Czereba

Korekta językowa: Dorota Sznaj

Boże Narodzenie w naszej parafii

Szopka z 2010 roku

Szopka z 2011 roku

Szopka z 2016 roku

Szopka z 2013 roku

Konkurs szopek bożonarodzeniowych

Dzieci do lat 13. zapraszamy do wzięcia udziału w konkursie szopek bożonarodzeniowych. Szopka powinna być wykonana własnoręcznie z dowolnych materiałów przez dzieci. Gotowe prace prosimy składać w zakrystii do 4 stycznia (niedziela). Rozwiązanie konkursu nastąpi w dniu Trzech Króli, 6 stycznia (wtorek) po Mszy św., w sali przy plebanii. Dla laureatów konkursu przewidziane są nagrody.